

zřejmě neodůvodněná nebo nenáležející k věci (nemístná) obviňování, upravují předpisy §§ 235 a 236 tr. ř. Z úzkého vztahu obou těchto §§ plyne, že zákon má na mysli jen osoby na přelíčeníúčastněné a rozlišuje jen ve způsobu kázeňských prostředků, zda se porušení kázně dopustil obviněný, soukromý obžalobce, soukromý účastník, svědek a znalec, či obhájce, zástupce soukromého obžalobce nebo zástupce soukromého účastníka. Trestní sankce oněch paragrafů lze užití proti řečeným osobám jen tehdy, když ve svých funkcích při přelíčení vystupují, a není tedy přípustno postupovati proti řečeným osobám podle oněch paragrafů, když osoby ty na přelíčení nejsou účastněny, třeba mu byly náhodně přítomny. Usnesení výslovně zjišťuje, že Dr. Pavel K. byl při přelíčení, jež se konalo v trestní věci proti Františku G-ovi, přítomen mezi posluchači, a jak ze spisů oné trestní věci, jakož i z vyličení příběhu v usnesení jde na jevo, nebyl Dr. K. na přelíčení tom nijak účastněn. Nemohlo proto proti němu, když se dopustil činu shora vyličeného, býti postupováno podle § 236 tr. ř., nýbrž správně jen podle ustanovení § 233 tr. ř., napomenutím a po případě odstraněním ze soudní síně. § 233 tr. ř. stanoví ovšem také trest vězení až do osmi dnů, avšak použití tohoto trestu jest závislé na tom, že se dotyčná osoba vzepřela rozkazům předsedovým anebo rušení pořádku opakovala; toho v souzeném případě nebylo, a nebylo tedy lze kárného prostředku vězení použití. Bylo proto zmateční stížnosti, podané podle § 33 tr. ř. generální prokuraturou na záštitu zákona, vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3327.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Ve známkových sporech jest vycházeti ze známky tak, jak je zapsána.

S hlediska § 25 zákona jest soud povinen dbáti toho, zda barevní prvek ve známce je pro obyčejného kupitele, užívajícího pozornosti nikoliv větší než obvyklé, průměrné, takové váhy, že jí v jeho očích dodává rázu význačného a rozlišujícího, takže ho shoda (nebo i postačující v tom směru podobnost) v barvě může svést k předpokladu, že se na nabízeném mu zboží, v pravdě cizím, setkává se známkou, podle níž chce koupiti.

Při posuzování otázky, zda označení zboží je šálivě zaměnitelné, musí býti vzata v počet i barva, není-li umístěna jen na podkladu, nýbrž objevuje-li se na známce samé jakožto součást její podoby.

Otázka šálivé zaměnitelnosti zboží musí býti v souzeném případě řešena bez ohledu na to, zda a do jaké míry se vyskytují podobnosti mezi chráněnou známkou, o kterou jde, a jinými označeními zboží.

Výrok o peněžité pokutě podle § 27 odst. třetí zákona jest napadati jen odvoláním, nikoliv zmateční stížností.

Není překročením obžaloby, vyřídil-li soud obžalobu v těch mezích, v nichž podle svých důvodů a co do výroku o konečné jeho úpravě vskutku byla podána.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1828, Zm II 126/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. ledna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zásahu do známkového práva podle §§ 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. Zároveň nejvyšší soud jako soud zrušovací v zasedání neveřejném odmítl odvolání obžalovaného z téhož rozsudku co do výroku o výši trestu na penězích, vyhověl mu však, pokud čelilo proti výši pokuty ve smyslu § 27 zákona o ochraně známek, v ten smysl, že tuto pokutu snížil na 500 (pět set) Kč.

Důvody:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku zmatečnost z důvodů čís. 4, 5, 8, 9 a) a 11 § 281 tr. ř. Pokud jde o důvod posléz uvedený, jemuž se v písemné stížnosti vůbec nedostalo provedení, prohlásil zástupce zmateční stížnosti při veřejném roku, že tento zmatek dále neuplatňuje. Na prvním místě je účelno vyříditi výtku činěnou rozsudku s hlediska čís. 8 § 281 tr. ř. Jak již případně uvedeno v rozsudku, obsahovalo odůvodnění obžalovacího spisu (jakož i trestního oznámení), v němž vyličen děj v obžalobu daný, také vinění obžalovaného z toho, že dává svůj výrobek do obchodu. Nelze tedy tvrditi, že obžaloba byla teprve při hlavním přelíčení na tuto ovšem podstatnou část pozastaveného jednání rozšířena, nýbrž dlužno přisvědčiti soudu nalézacímu v tom, že jen byl výrok obžaloby uveden ve shodu s jejím skutkovým podkladem. Nehledíc k tomu, nebylo by překročením obžaloby, kdyby soud nalézací vyřídil obžalobu v těch mezích, v nichž podle svých důvodů a co do výroku v konečné jeho úpravě vskutku byla podána. Postup nalézacího soudu nebyl vadným ani s hlediska § 263 tr. ř., poněvadž právě nešlo o nový, původně nezažalovaný čin, a ostatně by ani v kladném případě nebylo bývalo zapotřebí souhlasu obžalovaného, jakž plyne z druhé věty prvního odstavce právě uvedené stati zákona. Důvod zmatečnosti podle čís. 4 tohoto paragrafu je po zákonu proveden jen co do obhájcova návrhu na důkaz výsledkem šéfa žalující firmy o době, kdy se firma o činu dověděla, kterážto o sobě § 222 tr. ř. nehovíci průvodní věta má ve spojení s předchozím obsahem protokolu o hlavním přelíčení ten smysl, že se firma dověděla o tom, že obžalovaný prodává žitnou kávu v balení podobném její známce již v květnu 1927. Výtka není však odůvodněna, hledíc k právní povaze zažalovaného jednání jakožto deliktu pokračovacího, pokud se týče trvalého ve spojení s tím, že obžalovaný,

jak při hlavním přelíčení doznal a rozsudkem zjištěno, do poslední doby před hlavním přelíčením pokračoval v činění za vinu mu dávaném a soukromá žalobkyně při hlavním přelíčení setrvala při konečných návrzích obžaloby, čímž projevila, že stihá i veškeré další činy do podání obžaloby takto najevo vyšlé. Z toho plyne, že okolnost, kdy se žalující firma po prvé dověděla o tom, že obžalovaný dává do obchodu zboží označené šálivě, pozbyla právního významu, pročez nebylo o ní třeba prováděti důkazy. Ostatními výtkami s hlediska tohoto důvodu zmatečnosti nebylo třeba se obírat, poněvadž nemají opory v protokolu o hlavním přelíčení, podle něhož nebyly podány obžalovaným ty návrhy vývodní a tak, kterých a jak se jich dovolává zmateční stížnost.

S hlediska č. 5 § 281 tr. ř. vytýká stížnost rozsudku veškeré vady uvedené v této stati zákona. Pokud shledává, že se rozsudek ve svých předpokladech o obsahu výpovědi svědků Č-a, Ch-e, S-a a O-a a znalců P-a a Sch-a rozchází se skutečným obsahem jejich výpovědí, tu, nehledíc k tomu, že stížnost výtku tu alespoň do jisté míry doličuje jen co do výpovědi svědků S-a a O-a, pozbývá výtku všeho významu právě proto, že rozsudek, jak mu s druhé strany stížnost vytýká za vadu, rozhodl se nedbatí těchto výpovědí svědeckých a znaleckých. Tuto okolnost, že si nalézací soud utvořil úsudek v otázce zaměnitelnosti obojího označení zboží nezávisle na posouzení věci svědky, pokud se týče znalci, vytýká zmateční stížnost rozsudku za nejasnost, neúplnost, nedostatek důvodů a vnitřní rozpor. O nejasnosti a vnitřním rozporu tu nemůže býti řeči a zmateční stížnost těchto výtek nijak nedoličuje. Neúplnosti tu není proto, že rozsudek — nehledíc k tomu, že odmítá užiti za zdroj svého přesvědčení posudku znaleckého — ve svém předpokladu o zaměnitelnosti obojího označení zboží shoduje se s posudkem obou slyšených znalců; je tedy i věcně neoprávněna formálně pochybená výtku, že rozsudek je v rozporu s posudkem znaleckým, a ovšem i výtku, že nalézací soud neodůvodnil, proč předpokládá opak toho, co znalci »potvrdili«. Pokud jde o svědky, vypověděli Č. a Ch. v téměř smyslu jako znalci, S. a O., ovšem spíše ve smyslu opačném, ale nalézací soud se zachoval správně, nedbav svědeckých výpovědí, jež ve své podstatě nebyly reprodukcí smyslových vjemů a postřehů, nýbrž úsudkem o šálivosti a zaměnitelnosti pozastaveného označení zboží se zapsanou známkou soukromé obžalobkyně a nadto vycházely od obchodníka a nikoli od kupitelů ve smyslu § 25 zákona o ochraně známek. Soud nalézací, postaviv se na stanovisko obvyčejného kupitele, tím méně měl zapotřebí znaleckých důkazů o právě řečené otázce, že pro její posouzení s tohoto hlediska zkušeností a znalostí odborných v tomto případě zapotřebí nebylo, nýbrž bylo lze vystačiti s obecnou zkušeností životní, již u soudce dlužno předpokládati. Nebylo proto ani třeba, by soud uváděl a odůvodňoval, odkud této zkušenosti nabyl. Že nalézací soud původně připustil znalce a svědky o tom, zda lze »žitokávu« rozeznati od kávy kolínské, nedokazuje, že otázka, tak jak byla nalézacím soudem vymezena (a správnost právní stránky věci není ani brána v pochybnost), jest otázkou odbornou, vyžadující, by si soudce zjednal te-

prve pomocí znalce takové pozorování věci, jež by ho uzpůsobilo k nabýtí vlastního skutkového úsudku. Soud nalézací staví se na stanovisko, že formát a barva nejsou o sobě předmětem ochrany známek, a praví o formátu, že jeho stejnost je nápomocna nápodobení (rozuměj zaměnitelnosti), o barvě pak, že barva v určitém rozdělení tvoří obraz. Správnost tohoto právního nazírání na známku a na zaměnitelnost dvojího označení zboží není ve stížnosti brána v pochybnost. Jen po formální stránce vytýká stížnost rozsudku vnitřní rozpor v tom, že přes ono své právní stanovisko shledal zaměnitelnost hlavně z důvodu podobnosti barev obojího obalu a také z důvodu podobnosti obojího formátu. Tím však se netvrdí rozpor po té stránce, kterou má na mysli § 281 tr. ř. pod čís. 5, poněvadž se netvrdí dvojí nesrovnatelné zjištění skutkové. Nebylo by nejasností, kterou rozsudku vytýká stížnost, nýbrž jeho neúplností, kdyby rozsudek v skutku, odůvodňuje svůj skutkový předpoklad o šálivé zaměnitelnosti obojího označení zboží, nepřihlížel k rozdílům mezi nimi. Než rozsudek se té chyby nedopouští, uvědomuje si rozdíly, ke kterým stížnost poukazuje, ale ovšem dospívá ke skutkovému závěru, že tyto rozdíly nic nemění na celkovém dojmu obrazu pro obyčejného odběratele.

Zcela neoprávněno je tvrzení zmateční stížnosti, spadající ovšem pod hledisko § 281 čís. 9 a) tr. ř., že rozsudek nikde nebere za zjištěno a prokázáno, pokud se týče ani neuvažuje o tom, zda obojí označení zboží lze rozeznávat jen za zvláštní pozornosti. Neboť rozsudek výslovně vyslovuje způsobem zjišťovacím, že obyčejný člověk oba obaly v rozdílech nerozezná na obyčejný povrchní pohled (jako při nakupování), tedy při pozorování beze zvláštní pozornosti, když obě úpravy obalů ku porovnání po ruce nejsou, a tento názor jest, třeba méně význačně i na jiných místech rozsudkového odůvodnění. Tvrzení zmateční stížnosti, že rozsudek vůbec nic nezjišťuje, nebere za prokázáno a neodůvodňuje, nevyžaduje vyvracení pro svou příliš očividnou neoprávněnost. Vyvracíť se sama stížnost hned dalším tvrzením, že rozsudek vidí nepodobení již v podobnosti barev a formátu, avšak musí sám připustiti, že určité zboží, jako mýdlo, sirky, mají již své obaly a formáty. K této námitce budiž kromě toho, co již pověděno, ještě dodáno, že rozsudek mluví jen o tom, že prodej některého zboží, jako mýdla, sirek, svíček, karamelů děje se odedávna v určitých obvyklých tvarech, a dále, že rozsudek hned při tom podotýká, že formát o sobě předmětem ochrany není, ovšem že je stejný formát balíku nápomocným nápodobením (správně zaměnitelností), kterýžto právní názor o sobě stížnost nenapadá. Poukaz obžalovaného na to, že kolínská továrna stejně napodobovala balení »Frankovky«, nezůstal soudem nalézacím nevyřízen a stížnost ani nevyvrací dotyčné úvahy rozsudku. To platí v tom bodě, kde se praví, že jiné případné zásahy do známkových práv nejsou rozhodny pro otázku souzeného případu, i v dalším, kde stížnost poukazuje k tomu, že byly soudu předloženy obaly od různých firem a že jest obchodní zvyklostí, baliti žitnou kávu způsobem takovým, že formát barvy a povrchní značky jsou si více méně vždy podobny, že

se zejména na všech obalech vyskytují zobrazeny žitné klasy. S hlediska čis. 9 a) § 281 tr. ř. vadí přihlídnutí k této námitce okolnost, že rozsudek nic takového nezjišťuje. Jakožto výtku neúplnosti nejsou tyto vývody stížnosti zcela neoprávněny, avšak vada ta není té váhy, by činila rozsudek zmatečným podle čis. 5 § 281 tr. ř. Neboť otázka šálivé zaměnitelnosti zboží musila býti řešena pro případ k rozsouzení předložený bez ohledu na to, zda a do jaké míry se vyskytují podobnosti mezi chráněnou známkou, o kterou tu jde, a jinými označeními zboží, zvláště když nebylo tvrzeno, že označení žitnými klasy je označením každému volným ve smyslu § 3 zákona o ochraně známek, a když rozsudek v souzeném případě nepřiznává klasům rozhodujícího významu pro celkový obraz obojího označení zboží.

Hmotněprávního obsahu je námitka zařazená ve stížnosti mezi výtky formální, že »v obalu, formátu nebo v barvě nelze spatřovati již napodobení«, čímž patrně zamýšleno tvrditi, že rozsudek pochybil, přiznáváje těmto skutečnostem rozhodující význam pro otázku šálivé zaměnitelnosti zboží. Že se tu co do formátu (a obalu) podkládá rozsudku, co v něm není, bylo již řečeno. Pokud jde o barvu, dlužno poukázat na to, že rozsudek zjišťuje, že barva obalu soukromé obžalobkyně je součástí známky samé, že barva v určitém rozdělení (jež v rozsudku blíže je popsáno) tvoří obraz a že právě především stejný způsob použití stejných barev a stejné rozdělení jich v celkovém obraze bije přímo do očí jako zásadní podobnost. Proč by právní stránka tohoto stanoviska byla nesprávná, stížnost ani nedoličuje. Stačí proto krátce poukázat na to, že v případě souzeném je podle potvrzovacího listu obchodní a živnostenské komory při zápisu známky uvedeno, že »známka tvořiti bude obal výrobku« a jakožto známka založen obrazec (figurální i slovní) na tuhém papíru použitelném za obal toho druhu, jak ve sporu byl předložen. Ze známky jest ve sporech známkových vycházeti tak, jak je zapsána. Není tedy vskutku barva, již popisuje rozsudek, umístěna jen na podkladu, nýbrž objevuje se na známce samé jakožto součást její podoby. Jako taková nejen mohla, nýbrž po zákonu musila býti vzata v počet při posuzování, zda pozastavené označení zboží obžalovaným je šálivě zaměnitelné s hlediska § 25 zákona o ochraně známek. S tohoto hlediska byl nalézací soud rovněž povinen dbáti toho, zda barevný prvek ve známce je pro obvyklého kupitele, užívajícího pozornosti nikoliv větší než obvyklé, průměrně takové váhy, že jí v jeho očích dodává rázu význačného a rozlišujícího, takže ho shoda (nebo i postačující v tom směru podobnost) v barvě může svést k předpokladu, že se na nabízeném mu zboží, v pravdě cizím, setkává se známkou, podle níž chce koupiti (srovnej Abel, System des österreichischen Markenrechtes, str. 201 a násl.). Tak také soud nalézací postupoval a v té příčině nelze mu vytýkati právní nesprávnost. Skutkovým závěrem, jež přiměly nalézací soud k tomu, že na řešenou otázku odpověděl kladně, není ve zmatečné stížnosti důvodně vytýkána žádná vada formální, pročť jsou podle zásady § 288 čis. 3 tr. ř. závazné i pro soud

zrušovací. Obírajíc se skutkovými předpoklady soudu nalézacího po subjektivní stránce přečinu podle §§ 23 a 25 zákona na ochranu známek, vytýká stížnost rozsudku především nedostatek odůvodnění pro výrok, že obžalovaný »věděl o podobném obalu kolínské továrny«, přesněji, že, jak praví rozsudek, znal kolínskou žitnou kávu, čímž je patrně míněno, že znal tuto »kávu«, jako známku žalující firmy. Než neprávem, neboť rozsudek poukazuje v té příčině k tomu, že obžalovaný je obchodníkem, a k tomu, že kolínská žitná káva je všeobecně známa. Ostatní formální výtky v téže spojitosti uváděné zůstaly neprovedeny. Pokud dále stížnost vytýká rozpor se spisy i jiné blíže neoznačené formální vady (v pravdě může jít jen o nedostatek důvodů) výroku, že dopis, jímž soukromá obžalobkyně vyzvala obžalovaného, by upustil od svého označování zboží, vpravdě se vztahoval na žitnou kávu, ač mluvil o cikorce, a že si toho byl obžalovaný vědom, — je rovněž v nepravu, neboť rozsudek odůvodňuje tento svůj předpoklad poukazem na to, jak se obžalovaný po dopise zachoval.

Výtky formální, vztahující se na výrok rozsudku o peněžitě pokutě 2.000 Kč, nesprávně umísťuje obžalovaný v provádění zmateční stížnosti. Výrok ten může býti napadán jen odvoláním, spočívaje na soudcovském uvážení jak co do rozhodnutí samého, tak co do výše přiznané pokuty (§ 27 zák. o ochr. zn.). Že stížnost neprávem předpokládá, že rozsudek neobsahuje zjištění o tom, že k rozpoznání obojího označení zboží bylo by zapotřebí zvláštní pozornosti, bylo již řečeno. Není tedy stížnost v tom ohledu provedena po zákonu, tvrdíc s hlediska § 281 čís. 9 a) tr. ř., že obžalovaný nesměl býti odsouzen podle §§ 23 a 25 zák. o ochr. zn. Jak ukázáno, je zmateční stížnost ve všech směrech bezdůvodná, ba není z valné části ani provedena po zákonu. Bylo ji proto zavrhnouti.

Peněžitý trest ve smyslu § 23 zák. o ochr. zn. byl obžalovanému vyměřen použitím § 266 tr. zák. částkou 800 Kč, tudíž pod nejnižší sazbou zákona. V té příčině je odvolání obžalovaného podle § 283 tr. ř. nepřípustné a bylo proto odmítnuto. Odvolání obžalovaného z výroku o pokutě ve smyslu třetího odstavce § 27 zákona o ochraně známek právem vytýká rozsudku, že výrok ten vůbec neodůvodňuje. Formální oprávněnost výroku dána je ovšem návrhem soukromé obžalobkyně a hmotně je výrok co do důvodu ospravedlněn zjištěnou a doznanou skutečností, že obžalovaný uváděl do obchodu zboží označené zaměnitelně se zbožím opatřeným ochrannou známkou soukromé obžalobkyně, neboť ze skutečnosti této plyne jako samozřejmé, že soukromé obžalobkyni vzešla jednáním obžalovaného nějaká škoda, ať hmotná ať nehmotná. Poněvadž však škoda ta, soukromou obžalobkyni nikterak blíže nedoložená a nespecifikovaná podle stavu ze spisů patrného nemohla býti značná ani v jednom ani v druhém směru, ana trestná činnost obžalovaného nenabyla většího rozsahu, bylo nejvyšším soudem shledáno, že stačí za přiměřenou náhradu ve smyslu uvedené stati zákona 500 Kč, pročez bylo v tomto rozsahu odvolání vyhověno.